

Arrest

nr. 210 408 van 2 oktober 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VAN DER STRAETEN
Justitieplein 5/1
9200 DENDERMONDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 20 oktober 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 september 2016 tot weigering van verlenging van een tijdelijk verblijf, aan de verzoekende partij op 20 september 2016 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 oktober 2016 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. NERINCKX, die *loco* advocaat K. VAN DER STRAETEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, komt op 11 april 2003 België binnen zonder enig identiteitsdocument, en dient op dezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in.

Op 25 januari 2007 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 2 maart 2007 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Bij arrest nr. 13 581 van 2 juli 2008 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

De Raad van State beslist bij beschikking nr. 3221 van 19 augustus 2008 dat het cassatieberoep tegen dit arrest niet toelaatbaar is.

Op 16 juli 2015 wordt verzoeker gemachtigd tot een tijdelijk verblijf van één jaar vanaf de afgifte van de documenten. Tevens wordt aangegeven dat verzoeker minstens drie maanden voor de vervaldatum van de verblijfsvergunning het bewijs dient te leveren dat hij niet ten laste valt van de openbare instellingen en hij door zijn gedrag de openbare orde of de nationale veiligheid niet mag schaden. Op 4 augustus 2015 wordt deze beslissing aan verzoeker betekend.

Op 8 augustus 2016 vraagt verzoeker een verlenging van zijn tijdelijk verblijf.

Op 14 september 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verlenging van een tijdelijk verblijf. Dit is de bestreden beslissing:

"(...)

Mijnheer / Mevrouw de Burgemeester

(Decl :) A. A., I. H. (...)

Geboren op (...).1936 te K. (...)

Nationaliteit: Irak

Verblijvende te (...)

Weigering verlenging tijdelijk verblijf

Het tijdelijk verblijf van betrokkene, vervallen sedert 04.08.2016 waarvan betrokkene houder is in toepassing van de artikelen 9 (9bis) en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006, kan niet verder verlengd worden.

Overwegende dat de persoon die verklaart te heten A. A., I. H. (...) geboren te K. (...) in 1936, verklaard onderdaan van Irak, verblijvende te (...), gemachtigd werd tot een verblijf in België van meer dan drie maanden met beperkte duur in toepassing van de artikelen 9 BIS en 13 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15/09/2006.

Overwegende dat als voorwaarden voor de verlenging van zijn tijdelijk verblijf in onze vorige instructies dd. 16.07.2015 werden opgenomen:

"Minstens drie maanden voor de vervaldatum van zijn verblijfsvergunning dient bovengenoemd persoon het bewijs leveren dat hij niet ten laste valt van de openbare instellingen. Daarenboven mag hij door zijn gedrag de openbare orde of nationale veiligheid niet schaden. "

Overwegende dat betrokkene voor de verdere verlenging van zijn verblijfsvergunning de gevraagde bewijzen niet op tijd geleverd heeft. Overwegende dat betrokkene sedert januari 2015 tot op heden een leefloon geniet als alleenstaand persoon. Het totale bedrag, alsook de duur van de toegekende steun en het gebrek aan verdere elementen in het dossier die erop kunnen wijzen dat de steun van tijdelijke aard is of er een specifieke persoonlijke situatie aan de basis ligt van deze steun, tonen aan dat betrokkene een onredelijke last vormt voor de openbare instellingen (OCMW).

Betrokkene voldoet om deze redenen niet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden. Het tijdelijk verblijf kan dan ook niet verlengd worden.

(...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

2.2. Ter zitting legt de advocaat van verzoeker een stukkenbundel neer. Het neerleggen van bijkomende stukken is niet voorzien in het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zodat deze stukken uit de debatten worden geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"2.1. Eerste en enige middel: schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en van artikel 8 EVRM

Als eerste middel voert verzoeker de schending aan van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, gekoppeld aan een schending van artikel 8 EVRM.

De bestreden beslissing is gesteund op artikel 13 van de Vreemdelingenwet, waarin het volgende wordt bepaald:

"§ 1. (...)

§ 2. (...)"

Voor een machtiging toegekend op grond van de artikelen 9 en 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt artikel 13 van de Vreemdelingenwet echter verder niets, zodat de Dienst Vreemdelingenzaken discretionair de duur van het verblijf kan bepalen.

Zoals verklaard door de minister in antwoord op de mondelinge vraag van mevrouw Els Schelfhout in de Plenaire Zitting van de Belgische Senaat dd. 5 februari 2009, wordt bij de behandeling van een aanvraag voor een verlenging van het verblijf rekening gehouden met de context waarin de betrokkene op het grondgebied is aangekomen.

De minister gaf hierbij aan dat, wanneer het gaat om een persoon die om humanitaire redenen geregulariseerd werd, er rekening wordt gehouden met de individuele situatie van de vreemdeling, meer bepaald met zijn leeftijd, zijn gezinssituatie of medische situatie, de situatie in het land van herkomst, de uitoefening van een winstgevende activiteit of de voortzetting van studies.

Er werd inderdaad door de minister de instructie gegeven om het verblijf van personen die afhankelijk zijn van het OCMW niet meer te verlengen, doch enkel als hun persoonlijke situatie de terugkeer naar het land van herkomst mogelijk maakt (Senaat 5 februari 2009, nr. 4-612, 40-41, mondelinge vraag Schelfhout.) (stuk 3).

Indien een tijdelijk geregulariseerde vreemdeling dus ten laste valt van de Belgische Staat, zal zijn verblijf niet worden verlengd indien zijn persoonlijke situatie de terugkeer naar het land van herkomst mogelijk maakt.

In casu is dit echter niet het geval.

Verzoeker wenst te benadrukken dat zijn terugkeer naar het land van herkomst op basis van zijn persoonlijke situatie niet mogelijk is.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat verzoeker reeds sinds 11 april 2003 in België verblijft, dus meer dan 13 jaar. Dit is een bijzonder lange periode. Tijdens zijn lange verblijf heeft verzoeker ervoor gezorgd dat hij de Franse taal machtig werd, en intussen kan hij zelfs een beetje Nederlands spreken. Hij heeft er steeds alles aan gedaan om zich zo goed mogelijk te integreren in België.

Hij heeft nooit voor enige problemen gezorgd (stuk 4).

Op heden dient bovendien te worden benadrukt dat verzoeker 80 jaar oud is. Verzoeker is dus iemand op vergevorderde leeftijd. Dit gegeven kenmerkt de situatie van verzoeker, zeker aangezien hij inmiddels weduwnaar is geworden en geen enkele familiale band meer heeft in zijn thuisland.

De enige familiale band die verzoeker nog heeft, is deze met zijn meerderjarige Belgische zoon. De heer A. G. I. (...) is geboren te Z. (...) (IRAK) op (...) 1986 en heeft sedert bijna 2 jaar de Belgische nationaliteit. Hij is diegene die voor zijn vader zorgt, die hem steunt en hem gezelschap houdt. Hij vormt als het ware het vangnet van verzoeker (stuk 5).

Dat verzoeker omwille van zijn vergevorderde leeftijd niet meer kan werken.

Dat de beslissing om het verblijfsrecht van verzoeker niet te verlengen echter geen rekening houdt met dit gegeven, noch met de hierboven uiteengezette individuele situatie van verzoeker.

Verwerende partij is er nochtans toe gehouden ieder dossier individueel te analyseren en daarbij de concrete situatie van verzoeker in overweging te nemen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde onder andere in het hieronder geciteerde arrest dat rekening moet worden gehouden met de individuele omstandigheden van een verzoek en dat starre, principiële standpunten niet zijn toegelaten:

“le principe général de bonne administration découle de la volonté implicite du constituant, du législateur ou de l'autorité réglementaire et implique l'obligation pour la partie défenderesse de procéder à un examen particulier des données de l'espèce” (CCE 30.11.2011, arrêt n° 71.126)

Verwerende partij moet haar beslissingen dus zorgvuldig voorbereiden en nemen, ook wat de analyse van het geheel van de feiten betreft. De beslissing die daarop gesteund is moet bovendien redelijk zijn en afdoende en correct gemotiveerd.

Gelet op de persoonlijke situatie van verzoeker, zijn familiale band in België, het totale gebrek aan actuele banden met herkomstland, zijn langdurig verblijf in het Rijk en zijn vergevorderde leeftijd, voert verzoeker een schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name van het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel.

Dat verzoeker bovendien een schending aanvoert van artikel 8 EVRM.

Zijn familiale banden vallen onder de toepassing en bescherming van artikel 8 EVRM, dat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven omvat en als volgt luidt:

“(…)”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in eerste instantie na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21.).

Verzoeker oefent wel degelijk een beschermenswaardig familieleven uit met zijn zoon.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verweerder rekening heeft gehouden met deze familiale banden. Er wordt in de bestreden beslissing op geen enkele manier in concreto verwezen naar de familiebanden van verzoeker.

Dat verweerder hierdoor de zorgvuldigheidsplicht en materiële motiveringsplicht schendt.

Bovendien is er sprake van een inmenging in het gezinsleven van verzoeker, zodat een proportionaliteitstoets moet worden uitgevoerd.

Uit de bestreden beslissing zou moeten blijken dat de elementen die door verweerder in rekening moeten worden genomen daadwerkelijk in de besluitvorming werden betrokken. Uit de motivering moet vervolgens kunnen worden afgeleid waarom deze elementen niet werden aanvaard.

Dit blijkt echter geenszins uit de bestreden beslissing.

Door het feit dat verweerder in de bestreden beslissing niet aantoont rekening te hebben gehouden met de banden van verzoeker met België, noch heeft overwogen of de persoonlijke situatie van verzoeker zijn terugkeer naar het land van herkomst mogelijk maakt, schendt verweerder voornoemde bepalingen en verplichtingen.

Hierdoor dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

Dat het middel ernstig is.”

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“In het enig middel voert verzoeker een schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel en van artikel 8 EVRM.

Verzoeker betoogt dat zijn terugkeer naar het land van herkomst op basis van zijn persoonlijke situatie niet mogelijk is. Hij verblijft hier immers sedert 2003. Hij heeft er alles aan gedaan om zich zo goed mogelijk te integreren en zou nooit voor enige problemen hebben gezocht. Hij stelt dat hij 80 jaar oud is en dat de enige familiale banden die verzoeker nog heeft met zijn meerderjarige Belgische zoon is. Hij kan omwille van zijn leeftijd niet werken. Hiermee zou geen rekening zijn gehouden. Hij zou een beschermingswaardig gezinsleven uitoefenen met zijn zoon, waarmee geen rekening zou zijn gehouden.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, de Raad niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens,

of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen" (RVV 29 maart 2012, nr. 78 303)

Verwerende partij laat gelden dat de materiële motiveringsplicht in casu niet geschonden werd, nu de verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, die correct werden beoordeeld en er op grond daarvan niet in onredelijkheid tot de beslissing werd gekomen.

De motieven, waarop de bestreden beslissing is gesteund, zijn tweeledig. Enerzijds wordt gemotiveerd dat verzoeker de gevraagde bewijzen voor de verdere verlenging van zijn verblijfsvergunning niet tijdig heeft geleverd. Anderzijds wordt aangegeven dat verzoeker sedert januari 2015 steun ontvangt van het OCMW. Het totale bedrag alsook de duur van de toegekende steun en het gebrek aan verdere elementen in het dossier die erop wijzen dat de steun van tijdelijke aard is of er een specifieke persoonlijke situatie aan de basis ligt van de steun, tonen aan dat verzoeker een onredelijke last vormt voor de openbare instellingen.

Verzoeker werd d.d. 16 juli 2015 gemachtigd tot een verblijf van één jaar. Het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister was geldig tot 4 augustus 2016. Bij voormeld schrijven werd aan verzoeker meegedeeld dat hij minstens drie maanden voor de vervaldatum van zijn verblijfsvergunning het bewijs diende te leveren dat hij niet ten laste is van de openbare instellingen. Daarenboven diende hij aan te tonen dat hij door zijn gedrag de openbare orde niet schaadt.

In casu werd slechts per fax van 8 augustus 2016 en dus ruimschoots na de vereiste drie maanden voor de vervaldatum van zijn verblijfsvergunning, volgende stukken voorgelegd: een attest OCMW waaruit blijkt dat hij sedert januari 2015 steun ontvangt en een blanco strafregister. Verzoeker betwist dit geenszins, doch laat voormelde motief geheel onbesproken.

De kritiek van verzoeker gericht tegen één motief van de bestreden beslissing kan zodoende niet tot de nietigverklaring ervan leiden, daar het ander motief overeind blijft.

Verzoeker geeft verder een uitgebreide feitelijke uiteenzetting waarin hij aangeeft dat zijn terugkeer naar het land van herkomst op basis van zijn persoonlijke situatie niet mogelijk is, dat hij hier verblijft sedert 2003, dat hij er alles aan gedaan heeft om zich zo goed mogelijk te integreren en nooit voor enige problemen hebben gezocht, dat hij 80 jaar oud is en de enige familiale banden die hij nog heeft met zijn meerderjarige Belgische zoon zou zijn. Hij zou omwille van zijn leeftijd niet kunnen werken.

Verwerende partij stelt vast dat verzoeker met die uiteenzetting geenszins betwist dat hem bij schrijven van 16 juli 2015 werd meegedeeld dat hij minstens drie maanden voor de vervaldatum van zijn verblijfsvergunning het bewijs diende te leveren dat hij niet ten laste is van de openbare instellingen. Terwijl verzoeker net een attest van het OCMW voorlegde waaruit blijkt dat hij sedert januari 2015 een leefloon van het OCMW ontvangt.

Verzoeker verwijt verwerende partij dat zij geen rekening zou hebben gehouden met zijn persoonlijke situatie. Terwijl uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat dit betoog in feite faalt. Er wordt aangegeven dat het totale bedrag alsook de duur van de toegekende steun, en het gebrek aan verdere elementen in het dossier die erop wijzen dat de steun van tijdelijke aard is of er een specifieke persoonlijke situatie aan de basis ligt van de steun, aantonen dat verzoeker een onredelijke last vormt voor de openbare instellingen.

Hieruit blijkt dat verwerende partij weldegelijk rekening heeft proberen houden met een specifieke persoonlijke situatie die aan de basis zou kunnen liggen van de steun, doch bij gebrek aan bewijzen dienaangaande kon slechts worden vastgesteld dat, gelet op het totale bedrag alsook de duur van de toegekende steun en het gegeven dat niet blijkt dat de steun van tijdelijke aard is, verzoeker een onredelijke last vormt voor de openbare instellingen, wat geenszins kennelijk onredelijk is.

Op verzoeker, die er van op de hoogte was dat hij het bewijs diende te leveren dat hij niet ten laste is van de openbare instellingen en die net een bewijs leverde waaruit het omgekeerde blijkt, rustte een verplichting elementen naar voren te brengen, dan wel documenten voor te leggen die kunnen verklaren waarom hij, ondanks de gestelde voorwaarden, toch beroep doet op het OCMW. Hij kan zijn eigen nalatigheid niet aan verwerende partij verwijten. Zijn feitelijke uiteenzetting in het verzoekschrift en de daarbij toegevoegde stukken zijn niet dienstig. De regelmatigheid van de bestreden beslissing wordt immers beoordeeld op grond van de stukken waarover verwerende partij beschikte op het moment van het nemen van de bestreden beslissing.

Verwerende partij heeft zich bij het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.¹ Uit de bespreking van het middel blijkt dat verzoeker er niet in slaagt aan te tonen met welke feiten of gegevens, die aan verwerende partij gekend waren of gekend dienden te zijn op het ogenblik van de beslissing, zij geen rekening zou hebben gehouden. (RvV 5 juni 2012, nr. 82.466) Zodoende werd voldaan aan de zorgvuldigheidsplicht.

Waar verzoeker een schending aanvoert van artikel 8 EVRM, dient vooreerst te worden opgemerkt dat de thans bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten omvat.

Verder kan worden opgemerkt dat artikel 8 EVRM niet vereist dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid tot een onderzoek van de eventuele schending van die bepalingen is overgegaan. Het volstaat dat de overheid dit impliciet heeft gedaan. Artikel 8 EVRM omvat geen formele motiveringsplicht. (zie inzake artikel 8 EVRM: R.v.V., 3 april 2009, nr. 25.613; R.v.V., 28 maart 2012, nr. 78 203)

Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. (zie RVV, arrest nr. 71.086 d.d. 30 november 2011)

Verzoeker levert het voormelde bewijs van afhankelijkheid niet, te meer nu hij ten laste is van het OCMW en dit ondanks het feit dat zijn zoon tewerkgesteld is. Bovendien wonen verzoeker en zijn zoon niet op hetzelfde adres.

Geen schending van artikel 8 EVRM wordt derhalve aangetoond.

Te overvloedig kan worden opgemerkt dat artikel 8 EVRM de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht waarborgt. Doch, artikel 8 EVRM is geen absoluut recht en staat een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 d.d. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 d.d. 30.08.2007).

Artikel 8 EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de verwerende partij een algemene verplichting bestaan om verzoeker te gedogen op het grondgebied, enkel omwille van het feit dat hij een gezinsleven zou hebben/heeft.

Verzoeker laat na aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de vreemdelingenwet een niet-toegelaten inmenging in zijn privé - en gezinsleven zou uitmaken.

De bestreden beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat verzoeker enig verblijfsrecht ontnomen wordt. Onder deze omstandigheden valt de eventuele scheiding van het gezin niet onder de verantwoordelijkheid van de Belgische overheden (EHRM 20 maart 1991, 15.576/89, Cruz Varas/Zweden; RvS 4 maart 2002, nr. 104.270 en cfr. M. VAN DE PUTTE, “Straatsburg gaat vreemd”, T.Vreemd.1994, 3-16).

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoeker dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

Verzoeker toont ook niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan ontwikkelen (RvS 28 oktober 2008, nr. 187.393). Hij geeft enkel weer dat het verderzetten van hun gezinsleven veronderstelt dat hij in België verblijft, doch maakt hiermee niet aannemelijk dat er hinderpalen zouden zijn voor het verderzetten van zijn gezinsleven elders.

Verzoeker laat na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in zijn familiaal leven zou uitmaken en dat zijn private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS, 12 januari 2005, nr. 139.107). De verwerende partij is derhalve van oordeel dat er geen sprake is van een schending van het artikel 8 EVRM.

Het enig middel is niet ernstig.”

3.3.1. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 9 (9bis) en 13 van de vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen en in het licht van de aangevoerde schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot

bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

3.3.1.1. Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Artikel 13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tot verblijf verleend voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België.

(...)

§ 2 Op aanvraag van de betrokkene wordt de verblijfstitel door het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats verlengd of vernieuwd, op voorwaarde dat die aanvraag werd ingediend vóór het verstrijken van de titel en dat de minister of zijn gemachtigde de machtiging voor een nieuwe periode heeft verlengd of de toelating tot verblijf niet heeft beëindigd.

De Koning bepaalt binnen welke termijnen en onder welke voorwaarden de vernieuwing of de verlenging van de verblijfsvergunningen moet worden aangevraagd.

§ 2bis (...)

§ 3 De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België:

1° indien hij langer dan deze beperkte tijd in het Rijk verblijft;

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;

(...)

§ 4 (...)

§ 5 (...)

§ 6 (...)”

Verzoeker citeert artikel 13 van de vreemdelingenwet en merkt op dat voor een machtiging die werd toegekend op grond van de artikelen 9 en 9bis van de vreemdelingenwet artikel 13 van de vreemdelingenwet verder niets bepaalt zodat het bestuur discretionair de duur van het verblijf kan bepalen. Verzoeker verwijst naar het antwoord van de toenmalige minister van Migratie- en asielbeleid op een mondelinge vraag van mevrouw Schelfhout in de plenaire zitting van de Senaat van 5 februari 2009. De toenmalige minister heeft toen gezegd dat bij de behandeling van een aanvraag voor een verlenging van het verblijf rekening dient te worden gehouden met de context waarin de betrokkene op het grondgebied is aangekomen en dat wanneer het gaat om een persoon die om humanitaire redenen geregulariseerd werd, er rekening wordt gehouden met de individuele situatie van de vreemdeling, meer bepaald met zijn leeftijd, zijn gezinssituatie of medische situatie, de situatie in het land van herkomst, de uitoefening van een winstgevende activiteit of de voortzetting van studies. Verzoeker erkent dat er door de toenmalige minister de instructie werd gegeven om het verblijf van personen die afhankelijk zijn van het OCMW niet meer te verlengen, maar enkel als hun persoonlijke situatie de terugkeer naar het land van herkomst mogelijk maakt (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 3). Verzoeker werpt op dat zijn persoonlijke situatie een terugkeer naar zijn land van herkomst niet mogelijk maakt. Verzoeker voert aan dat hij sinds 11 april 2003 in België verblijft, hij de Franse taal machtig is en een beetje Nederlands spreekt, hij er alles aan heeft gedaan om zich zo goed mogelijk te integreren in

België en hij nooit voor enige problemen heeft gezorgd. Verzoeker voert verder aan dat hij 80 jaar oud is, weduwnaar is en geen enkele familiale band heeft in zijn thuisland. Verzoeker werpt op dat de enige familie die hij nog heeft zijn meerderjarige Belgische zoon is, die voor hem zorgt, hem steunt en hem gezelschap houdt. Verzoeker stipt aan dat hij omwille van zijn vergevorderde leeftijd niet langer kan werken. Verzoeker concludeert dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met zijn persoonlijke situatie.

Samen met de verwerende partij in de nota met opmerkingen wordt vastgesteld dat de bestreden beslissing steunt op twee motieven om het verblijf van verzoeker niet te verlengen, enerzijds omdat hij *“voor de verdere verlenging van zijn verblijfsvergunning de gevraagde bewijzen niet op tijd geleverd heeft”* en anderzijds omdat hij *“sedert januari 2015 tot op heden een leefloon geniet als alleenstaand persoon”* en *“(h)et totale bedrag, alsook de duur van de toegekende steun en het gebrek aan verdere elementen in het dossier die erop kunnen wijzen dat de steun van tijdelijke aard is of er een specifieke persoonlijke situatie aan de basis ligt van deze steun, (...) aan(tonen) dat betrokkene een onredelijke last vormt voor de openbare instellingen (OCMW).”*

Verzoeker laat het motief dat hij *“voor de verdere verlenging van zijn verblijfsvergunning de gevraagde bewijzen niet op tijd geleverd heeft”* volledig onbesproken.

De verwerende partij bepaalt op discretionaire wijze de voorwaarden waaraan een vreemdeling moet voldoen om een machtiging tot verblijf te verkrijgen en te behouden, dit op grond van de artikelen 9, 9bis en 13, § 1 van de vreemdelingenwet, waarnaar de bestreden beslissing verwijst.

Verzoeker betwist niet dat in de instructies van 16 juli 2015 van het bestuur de voorwaarden voor een verlenging van zijn tijdelijk verblijf werden opgenomen, zijnde het bewijs leveren dat hij niet ten laste valt van de openbare instellingen en dat hij door zijn gedrag de openbare orde of de nationale veiligheid niet mag schaden. Verzoeker betwist niet dat hij *“sedert januari 2015 tot op heden een leefloon geniet als alleenstaand persoon.”* Tevens wordt in de bestreden beslissing nog overwogen dat *“(h)et totale bedrag, alsook de duur van de toegekende steun en het gebrek aan verdere elementen in het dossier die erop kunnen wijzen dat de steun van tijdelijke aard is of er een specifieke persoonlijke situatie aan de basis ligt van deze steun, (...) aan(tonen) dat betrokkene een onredelijke last vormt voor de openbare instellingen (OCMW).”*

Verzoeker verwijst naar het antwoord van de toenmalige minister van Migratie- en asielbeleid op een mondelinge vraag van mevrouw Schelfhout in de plenaire zitting van de Senaat van 5 februari 2009. De toenmalige minister heeft toen gezegd dat bij de behandeling van een aanvraag voor een verlenging van het verblijf rekening dient te worden gehouden met de context waarin de betrokkene op het grondgebied is aangekomen en dat wanneer het gaat om een persoon die om humanitaire redenen geregulariseerd werd, er rekening wordt gehouden met de individuele situatie van de vreemdeling, meer bepaald met zijn leeftijd, zijn gezinssituatie of medische situatie, de situatie in het land van herkomst, de uitoefening van een winstgevende activiteit of de voortzetting van studies. Verzoeker erkent dat er door de toenmalige minister de instructie werd gegeven om het verblijf van personen die afhankelijk zijn van het OCMW niet meer te verlengen, maar enkel als hun persoonlijke situatie de terugkeer naar het land van herkomst mogelijk maakt (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 3). Verzoeker werpt op dat een terugkeer naar zijn land van herkomst gelet op zijn persoonlijke situatie niet mogelijk is.

Vooreerst wordt erop gewezen dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt. Verder heeft een antwoord op een parlementaire vraag geen bindende kracht en heeft deze voornamelijk als doel om het parlement op de hoogte te stellen van de handelingen van een regering, teneinde haar toe te laten controle uit te oefenen op deze handelingen. Met andere woorden, het verschaft antwoord betreft de veruitwendiging van het standpunt van een minister, met betrekking tot een bepaald onderwerp op een bepaald moment (zie hieromtrent: RvS 8 mei 2014, nr. 227.330; RvS 25 mei 2010, nr. 204.206 en RvS 4 december 2001, nr.101.470).

In zoverre verzoeker erover valt dat de bestreden beslissing niet motiveert aangaande zijn gezinsleven dient de Raad op te werpen dat uit artikel 9 (9bis) *juncto* artikel 13 van de vreemdelingenwet waarnaar de bestreden beslissing verwijst, niet blijkt dat een eventueel gezinsleven een factor is die meespeelt in het al dan niet verlengen van verzoekers verblijf dat initieel werd toegekend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Evenmin blijkt dat talenkennis een factor is die meespeelt in het al dan niet verlengen van verzoekers verblijf dat initieel werd toegekend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Verzoeker stipt aan dat hij nooit voor enige problemen heeft gezorgd. In de bestreden beslissing wordt evenwel niet overwogen dat verzoeker door zijn gedrag de openbare orde of nationale veiligheid zou schaden.

Verzoeker betwist niet dat hij *“sedert januari 2015 tot op heden een leefloon geniet als alleenstaand persoon.”* Verzoeker voert aan dat hij 80 jaar oud is en hij door zijn hoge leeftijd niet meer kan werken. Door hierop te wijzen maakt verzoeker niet aannemelijk dat op kennelijk onredelijke wijze wordt uiteengezet dat *“(h)et totale bedrag, alsook de duur van de toegekende steun en het gebrek aan verdere elementen in het dossier die erop kunnen wijzen dat de steun van tijdelijke aard is of er een specifieke persoonlijke situatie aan de basis ligt van deze steun, (...) aan(tonen) dat betrokkene een onredelijke last vormt voor de openbare instellingen (OCMW).”* Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de steun tijdelijk van aard is.

Een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van de artikelen 9 (9bis) en 13 van de vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen wordt niet aangetoond.

Ten overvloede wordt erop gewezen dat, indien verzoeker meent dat hij medische elementen kan laten gelden, het hem vrij staat om een aanvraag in te dienen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

3.3.1.2. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een “fair balance” moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een “fair balance” tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Verzoeker verwijst naar zijn familieleden met zijn meerderjarige zoon, die de Belgische nationaliteit heeft en die voor hem zorgt, steunt en hem gezelschap houdt. In dit kader brengt verzoeker een schrijven van zijn zoon bij, waarin deze aangeeft dat zijn vader weduwnaar is, 80 jaar oud is en hij de enige is die overblijft die hem nog kan helpen en voor hem kan zorgen (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 5).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59).

Bijkomende elementen kunnen onder meer zijn het samenwonen, de financiële afhankelijkheid, lichamelijke, psychische of medische afhankelijkheid, de reële banden tussen betrokkenen.

Daargelaten de vraag of de door verzoeker bijgebrachte elementen volstaan om een beschermenswaardig familieleden in de zin van artikel 8 van het EVRM aan te tonen, nu uit de bestreden beslissing volgt dat verzoeker niet financieel ten laste van zijn zoon maar wel van het OCMW is en nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker en zijn zoon niet langer samenwonen, wordt erop gewezen dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is.

In dit verband wordt er vooreerst op gewezen dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt, zodat verzoeker het grondgebied van België niet moet verlaten en niet gescheiden wordt van zijn zoon. Vervolgens wordt herhaald dat uit artikel 9 (*9bis*) *juncto* artikel 13 van de vreemdelingenwet, niet blijkt dat een eventueel gezinsleven een factor is die meespeelt in het al dan niet verlengen van verzoekers verblijf dat initieel werd toegekend op grond van artikel *9bis* van de vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt in huidige stand van het geding niet aangetoond.

3.3.1.3. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 9 (*9bis*) en artikel 13 van de vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen en in het licht van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

3.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

3.3.3. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse van de verschillende middelonderdelen blijkt dat verzoeker met zijn betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel als toepassing daarvan aannemelijk maakt.

3.3.4. Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee oktober tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET